

zase vystrašil? To ses mohl rovnou proměnit v trojzubce – bez-
tak teď vypadáš jako rozzuřená jehlozubá kočka.“

„Blázníš?“ Feš jílivě svraštil obočí. „Kdyby někdo ovládal ča-
sové proměny, věděl by, že je to velmi složitá věc. Přemístit se
do cizího časového koridoru, navíc zvířecího, je velmi riskantní
a životu nebezpečné. Ale chtěl jsem si s tebou promluvit o ně-
čem jiném...“ Jeho oči se tajuplně zablýskly. „Zkrátka, nechceš
se mrknout do pracovny svého otce?“

„Do Severní věže?!“ užasla Vasilisa. „Copak ses pomátl?“

„Tvůj otec je v knihovně, hraje s Miráklem karty,“ vysvětlil
Feš. „Právě jsem to byl zkontrolovat. Podle toho, s jakou náru-
živostí hrají, tam vydrží až do noci. Když budeme opatrní, ni-
kdo si nás nevšimne.“

„To by mě zajímalo, co chceš v otcově pracovně najít?“

Feš nespokojeně zamžoural.

„Neměj strach, nemám v plánu nic špatného. Jen jsem si na
něco vzpomněl... Když jsem byl u tvého tatínka, všiml jsem si, že
má na stole černo-bílou knihu s nápisem *Číselné kódy*. U Niko-
va otce jsem viděl úplně stejnou. Kdyby se nám ji podařilo na-
jít, byl by to obrovský úlovek. Zkopíroval bych si potřebné úda-
je do časolistu a možná bych pak sám zvládl nastavit časový
přechod pro náš časolet. Sice by mi to chvíli trvalo, ale co jiné-
ho nám zbývá? Nedělat nic je mnohem horší.“

Vasilisa přemýšlela. Na jednu stranu by také nejradši podnik-
la alespoň něco, ale vstoupit bez dovolení do pracovny vlastní-
ho otce? Na druhou stranu má ale Feš pravdu – nicnedělání je
horší než jakákoliv snaha... Vasilisa se toužila dostat přinej-
menším do jedné z věží zobrazených na mapě. A to tak
moc, že se jí už několikrát zdálo o zrezivělé, kdovíproč obrovi-
tánské, časodějnické střele. A dokonce se jí zdálo o tom, že
ona, Vasilisa, k ní jako první přikládá úlomek. Ostří střely se
rozzáří, vyšle mocnou světelnou vlnu – a Astragorova černá

seschlá figura odletí s rozhozenýma rukama někam daleko, pře-
daleko... V tom okamžiku se Vasilisa obvykle probudí.

„A co když nás můj otec načapá?“

„Prostě se schováme. Doufám, že víš, jak se to dělá? Řekneš
své číselné jméno a takhle se schováš pod křídly...“ Feš názor-
ně předvedl jak: černo-stříbrné stíny křídel zahalily jeho posta-
vu, aby jej skryly před cizími zraky, a chlapec rázem zmizel. Va-
silisa byla na schodišti zase sama.

„Řekl bych radši Nikovi,“ oznámil neviditelný Feš, „ale ten
bohužel odjel domů. A pak, nemá křídla... Zato nikdy neod-
mítne pořádné dobrodružství.“

„Tolik důvěry k mojí osobě,“ odfrkla trochu uraženě Vasilisa.
„A mimochodem, nejsem proti. Jenom nechci, aby nás někdo
chytil... Skutečně jsi tu knížku viděl?“

„To se rozumí,“ potvrdil Feš a znovu se objevil. „Zkrátka,
jestli se bojíš, půjdu radši sám. Někdo přece musí jednat, a ne
jen sedět a fňukat.“

Vasilisa už chtěla vypálit břitkou odpověď, ale ovládla se.
Něco se jí na kamarádově chování nezdálo – jako by jí něco
tajil – uhýbá pohledem, vraští čelo...

„Zajímalo by mě,“ podotkla dívka a upřeně jej pozorovala,
„jestli bys ani Nikovi neřekl, co máš doopravdy za lubem?“

Slova, která vystřelila jen tak od boku, nečekaně trefila cíl:
Feš užasle vykulil oči, ale vmžiku nasadil kamennou tvář.

„Co tím myslíš?“

„To se podívejme, najednou jsi nechápavý!“ nevystupovala
z role Vasilisa. „Přitom sám se chceš vkrást do pracovny mého
otce z nějakého úplně jiného důvodu.“

Nastalo ticho. Fešovi se nedařilo skrýt rozpaky, a proto se
opět rozčílil.

„Stejně jsem věděl, že nemá cenu se s tebou spolčovat!“ Při-
mhouřil oči, obdařil Vasilisu tím nejzlostnějším pohledem a zmizel.

